

မင်းသွေးသစ္စာ

မာယာ ၀၅

နိဒါန်း

အနောက်ရိုးမ တောင်ခြေရွာကလေးနှင့် အလှမ်းမဝေးလှသော တစ်နေရာ၌ ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရားများကိုသာ ပွားများအားထုတ်နေသည့် ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါးသည် တဲကျောင်းကလေးတွင် သီတင်းသုံးနေထိုင်တော်မူ၏။

ဆရာတော်ကြီး၏ ဆွမ်းကွမ်းဝေယျာဝစ္စအတွက် တောင်ခြေရွာကလေးမှ တာဝန်ယူကာလှူဒါန်းလေရာ ထုံးစံအတိုင်းပင် ဆိုင်းထမ်း၊ ထမ်းပိုးထမ်းကလေးနှင့် လူရွယ်တစ်ယောက်သည် တဲကျောင်းကလေးသို့ ရောက်ရှိ လာပြီး ဆရာတော်ကြီးအား နေ့ဆွမ်းကပ်လှူလေ၏။

ထိုနေ့က ဆရာတော်ကြီးသည် ဆွမ်းအနည်းငယ်သာ ဘုဉ်းပေး၏။

အချို့ပွဲအဖြစ် ဆက်ကပ်သည့် သစ်သီးဝလံများကိုမူမတို့ မထိဘဲရှိလေရာ လူရွယ်က လက်အုပ်ချီပြီး

"ဘုန်းဘုန်းကြီး၊ နေမကောင်းထိုင်မသာ ဖြစ်နေပါသလား ဘုရား၊ တပည့်တော် ရွာက ဆေးဆရာဦးမြကြီးကို ပင့်ပေးရမလားဘုရား၊ ဟိုးအရင် လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးလလောက်ကဖြစ်ဖူးတဲ့ လေနာရောဂါ ပြန်ထနေပါသလားဘုရား၊ ဆေးဆရာ ဦးမြကြီးရဲ့ အပြောကတော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးမှာ လေနာရောဂါအပြင် သက်တော်(၇၀) ကျော် ပြီဆိုတော့ ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယောဆိုတဲ့ ဓာတ်ကြီးလေးပါးစလုံး

ဖောက်ပြန်အားနည်းနေပြီတဲ့ ဘုရား၊ ဒီကြားထဲ အစာအာဟာရကို ကောင်းကောင်း ဘုဉ်းမပေးတော့ အာဟာရအထောက်အပံ့လည်း မရှိ၊ ဆေးဝါးလည်း ရှောင်ကြဉ်ပြီး မမှီဝဲတော့ ပျံလွန်မှာ အလွန်ပဲ စိုးရိမ်နေပါတယ်ဘုရား။"

ဟု လျှောက်တင်လေ၏။

ဆရာတော်ကြီးက လူရွယ်၏ လျှောက်တင်မှုကြောင့် မြက်ဖျာပေါ်တွင် လဲလျောင်းပြီး

"မောင်ရေအေးက ဘုန်းဘုန်းပျံလွန်ရင် နေ့စဉ်ဆွမ်းပို့နေရတဲ့ ဒုက္ခငြိမ်းပြီပေါ့၊ မဟုတ်ဘူး လား။"

ဟု မိန့်လေ၏။ မောင်ရေအေးခေါ်လူရွယ်က ပျာပျာသလဲဖြင့်

"ဒီလိုမဟုတ်ရပါဘူးဘုရား၊ တပည့်တော်တို့ ရွာကလေးမှာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းလည်း မရှိ၊ ကျောင်းဆောက်ပေးရင်တောင် ဒီလိုဝေးလံသီခေါင်တဲ့ နေရာမှာ ကျောင်းထိုင်ချင်တဲ့ ရဟန်းသံဃာက ရှားပါးနေတာပါဘုရား၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က ဘုန်းဘုန်းကြီး ဒီနေရာကလေးမှာ တောရဆောက်တည်နေတာကို မထင်မှတ်ဘဲ ရွာသားတွေကဖူးတွေ့ရလို့ ဝါးကျောင်းကလေးဆောက်ပြီး ရှားရှားပါးပါး ကိုးကွယ်ခွင့်ရကြတာပါဘုရား၊ ပြီးတော့ ဘုန်းဘုန်းကြီးကို နေ့စဉ် တစ်အိမ်ဆွမ်းတစ်နပ် အလှည့်ကျလောင်းလှူရတဲ့ ကုသိုလ်အကျိုးတွေလည်း ရကြတာပါဘုရား၊ တပည့်တော်ကတော့ အားလုံးထဲမှာ ကံအထူးဆုံးလို့ ထင်မိပါတယ်ဘုရား၊ ဘုန်းဘုန်းကြီး ပျံလွန်သွားရင် တပည့်တော်ရဲ့ ဆွမ်းပို့ခွင့်ရတဲ့ ကုသိုလ်ကောင်းမှုအခွင့်အလမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားမှာ ပေါ့ ဘုရား။"

ဟု ဆရာတော်ကြီး နားငြီးအောင်ပင် တရစပ်လျှောက်တင်လေ၏။

တောင်ခြေရွာကလေးမှ ရွာသားများ သည် မိရိုးဖလာတောင်ယာအလုပ်များ နှင့် မိုးလင်းမိုးချုပ် မအားလပ်အောင်ရှိနေကြရာ ဆရာတော်ကြီး၏ ဆွမ်းကိစ္စအတွက် တစ်နေ့လျှင်တစ်အိမ်ကျ တာဝန်ယူထားသော်လည်း ဆွမ်းပို့ရန်အတွက်မူ အခက်အခဲ ရှိနေ၏။

ရွာတွင် တစ်ကောင်ကြွက်ဖြစ်သော မောင်ရေအေးက ဝမ်းမြောက်စွာပင် ထိုတာဝန်ကိုယူ၏။ သူသည် တောတွင်းမှ ‘သစ်ပင်’များကို ခုတ်ယူကာ ‘သင်ဖျာ’ ကလေးများ ရက်လုပ်ပြီး အသက်မွေးသူ ဖြစ်၏။

သူ၏ မိဘနှစ်ပါးမှာ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်အနည်းငယ်ကပင် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် တိမ်းပါးကုန်ကြ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ရေအေးအတွက် လယ်ပိုင် ယာပိုင်နှင့် ကြွယ်ဝစွာ မနေရသော်လည်း တစ်ဝမ်းတစ်ခါးအတွက် အပူအပင်ကင်းစွာ ရှာဖွေစားသောက်နေနိုင်သော အခြေအနေရှိ၏။

ထို့ကြောင့်ပင် သူသည် ရွာတွင် အချိန်အားရကာ စာတိုစာပေစကလေးများ မတောက်တခေါက်ဖတ်၍ ရွာလူကြီးများ ၏ စကားဝိုင်းတွင် သာရေး၊ နာရေးများ ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးတတ်သလို၊ လူငယ်များ ၏ နှလုံးသားရေးရာကိစ္စများ တွင် လည်း ထမင်းမေ့၊ ဟင်းမေ့ ကူညီတတ်ပြီး တစ်ရွာလုံး၏ လက်စွဲတော်ဖိုးကြိုင်းတုတ်ဖြစ်နေလေ၏။

ဆရာတော်ကြီးက မောင်ရေအေး၏ စကားကြောင့် ပြုံး၍

"မောင်ရေအေးကို လူတွေက ကိုလေအိုးလို့ ခေါ်ကြတယ် မဟုတ်လား"

ဟု မဆီမဆိုင်မိန့်လေရာ မောင်ရေအေးက ဇက်ပုသွားပြီး

"အဟဲဟဲ.... ဒါက ဒီလိုပါဘုရား၊ တပည့်တော်က ဘယ်လိုကိစ္စမျိုးမဆို ကူညီချင်တဲ့ စိတ်ရင်းခံနဲ့ ဟိုစပ်စပ်ဒီစပ်စပ် ပါမိပါတယ်ဘုရား၊ ဒါကို လူတွေက နောက်ပြောင်ပြီး ကိုလေအိုးလို့ နောက်ကွယ်မှာ ခေါ်ကြတာပါဘုရား"

ဟု လျှောက်တင်လေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက မျက်လုံးကိုမှိတ်၍

"မောင်ရေအေးလိုပဲ၊ ဟိုစပ်စပ် ဒီစပ်စပ်နဲ့ အငြိမ်မနေနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိပါရဲ့ ။ သူကတော့ မောင်ရေအေးထက် ပိုလိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ကြက်များ လိုပဲ ချေးကျရာပျော်တတ်တဲ့ လူမျိုးလို့ ဆိုရမယ်၊ သူဟာ ဗဟုသုတအရာမှာ လည်း နှံ့စပ်တော့ လူတွေက သူ့ကိုပိဋကတ်အိုးကွဲလို့ နောက်ပြောင်ခေါ်ဝေါ်ရင်း ကြာလာတော့ အမည်ရင်းပျောက်ပြီး ‘ကိုအိုးကွဲ’လို့ တွင် နေတော့တာပေါ့၊ သူနဲ့ မောင်ရေအေးနဲ့ ဆိုရင် တွဲဖက်လို့ ရလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

ဟု မိန့်လေရာ မောင်ရေအေးက နားမလည်ဟန်ဖြင့်

"ဘယ်ကလူလဲဘုရား၊ ဒီအမည်မျိုးတော့ အခုမှ ကြားဖူးတော့တယ်"

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ဆရာတော်ကြီးက ခေါင်းညိတ်၍

"မောင်ရေအေးနဲ့ ကိုအိုးကွဲတို့ မကြာခင် ဆုံရလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်"

ဟု မိန့်လေ၏။ မောင်ရေအေးက မေးစေ့ကို လက်နှင့်ပွတ်ကာ

"တပည့်တော် အထင်တော့ သူနဲ့ ဆုံရင်လည်း တပည့်တော်နဲ့ လိုက်ဖက်မယ်မထင်ဘူးဘုရား၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် တပည့်တော်က ရေအေးဆိုတော့ အိုးကွဲနဲ့ ထည့်လို့ ရမှာ မဟုတ်ဘူး ဘုရား"

ဟု ခပ်ရွှင်ရွှင် လျှောက်တင်လေတော့၏။

မကြာမီ မောင်ရေအေးသည် ကျောင်းအတွက် သောက်သုံးရေကို အနီးရှိစမ်းချောင်းမှ ခပ်ကာဖြည့်၏။

ကျောင်းပတ်ဝန်းကျင်တွင် အမှိုက်တစ်စမျှမရှိအောင် တံမြက်စည်းနှင့် လှည်းကျင်း သန့်စင်နေလေတော့၏။

ထိုသို့ လိုအပ်သည့် ဝေယျာဝစ္စများ ပြုလုပ်ပေးပြီးလျှင် ဆရာတော်ကြီးအား နှုတ်ဆက်ကန်တော့၍ ထွက်ခွာရန် ပြင်၏။

ဆရာတော်ကြီးသည် ဆွမ်းစားပြီးစ လဲလျောင်းနေစဉ်အတိုင်း မြက်ဖျာပေါ်တွင် ရှိ၏။ မျက်လုံးအစုံကိုမှီတံ၍ ကျိန်းစက်နေဟန်လည်း ရှိ၏။

ထို့ကြောင့် မောင်ရေအေးသည် အသံမကြားအောင် တိုးတိတ်စွာဝတ်ပြုကာ ဆွမ်းချိုင့်များ ထည့်ထားသော ဆိုင်းထမ်းကလေးကို ထမ်းပြီးမှ တစ်စုံတစ်ရာ ထူးခြားနေသည် ဟု စိတ်ထဲတွင် ထင်မှတ်မိ၏။

ထိုအခါ လျောင်းစက်နေသော ဆရာတော်ကြီးထံပါးသို့ တိုးကပ်၍ သေချာစွာကြည့်ရှုလိုက်ပြန်၏။ ဆရာတော်ကြီးသည် ပကတိငြိမ်သက်နေ၏။

မောင်ရေအေးသည် မျက်မှောင်ကိုကြုတ်ပြီး သေချာစွာ စူးစိုက်ကြည့်ကာ ဆရာတော်ကြီး၏ နှာခေါင်းဝသို့ အသာအယာပင် လက်ညှိုးကလေးနှင့် ကပ်လိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် မကျေနပ်သေးဘဲ ဆရာတော်ကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကြောကို စမ်းသပ်လိုက်ပြန်၏။

မောင်ရေအေးသည် စမ်းသပ်စစ်ဆေးမှု၏ အဖြေကို သိရှိပြီး ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြစ်ကာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွား၏။

ထို့နောက် တုန်လှုပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ဆိုင်းထမ်းကလေးကိုပင် မယူ

အားဘဲ ရွာသို့ တချိုးထဲ ချေသုတ်တင်လေတော့၏။

သူသည် ရွာထဲသို့ ပြေးလွှားရင်း

"တောရ ဆရာတော်ကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားပြီဗျို့။"

ဟု အော်ဟစ် လာလေတော့၏။
